

ter, med Hensyn til hvilken jeg har den højeste Grad af Tvivl om, at Amtsraadsmedlemmene ville gaa ind paa at dele med Kjøbstæderne, nemlig Udgifterne til syfilittiske Syge. Men lad nu være, at Sagen fra den høitærede Ministers Side i den Henseende ses noget for lys, og at jeg maaste se den noget for mørk, saa er det dog vist, at dette Lovforslag ikke paa nogen Maade foregriber nogen anden Fordelingsmaade i Fremtiden. Dette Lovforslag kan uden paa nogen Maade at gribe ind i det Forslag, den høitagtede Minister har forelagt i det andet Thing om Fattigvæsenet, meget vel vedtages ved Siden af, og netop af Hensyn til Amtet at foregribe hærken med Hensyn til Fattigvæsenets Udgifter eller Udgifterne til Delinkventfager, er Lovforslaget indskrænket til det Punkt, det omhandler. Jeg skal dernæst sige til det ærede Medlem lige over for (Møller), at jeg naturligvis betragter hans Erindringer imod Lovforslaget som i alt Fald i høi Grad uegenyttige, thi det er vist, at den Kjøbstad, hvorfra de ærede Medlem er, stadig har maattet svare Bidrag, navnlig til Helsingør. Nu er det jo en meget smuk Tanke, at dette Bidrag, der saaledes har været svaret til en større Kjøbstad, er en Assurancepræmie, men jeg tror ikke, at det nogenstunde vil kunne spaaafvises, at der for denne Præmie er betalt Noget som helst igjen fra Helsingørs Side, og det ligger i Sagens Natur, at der navnlig til de væsentligste Udgifter, Delinkventfager og syfilittiske Syge, er forholdsvis større Udgifter efter Folketallet i en større Kjøbstad end i en mindre, og særlig med Hensyn til den Kjøbstad, jeg har nævnt, Helsingør, vil Forholdet med Hensyn til den ene af disse Udgifter nødvendigvis være større paa Grund af den store Søfart, der finder Sted, hvilket i dette Forhold spiller en ikke ubetydelig Rolle. Det ærede Medlem har sagt, at det Bidrag, der saaledes dels er ydet og dels kan ventes igjen, i og for sig er af ringe Størrelse, og det ærede Medlem har derfor spurgt, hvad der da opnaas og tabes. Det ærede Medlem har ment, at der opnaaedes en Sikkerhed for de mindre Kjøbstæder ved at være i dette Fælleskab ligeoverfor de store. Jeg siger, at der findes en stor Fare deri; thi netop under dette Fælleskab mellem de smaa og de store Kjøbstæder er der al Sandsynlighed for, at fortrinnsvis i de store Kjøbstæder vil Udgiften være størst, og der opnaas da ved Fælleskabet, at den lille Kjøbstad, som mindst kan taale det, kan blive trykket ganske overordentlig haardt ved Udgifterne i den store. Det er det, der opnaas ved at bevare Fælleskabet, og der undgaaes desuden ved at vedtage dette Lovforslag de store Administrationsbesværigheder, som det ærede Medlem, naar han virkelig nøiagtigt kjendte Formerne for, hvad der virkelig gaar for at fordele disse faa Daler og Skilling paa Kjøbstæderne, naar han vidste, hvad dertil fordres, ikke vilde betegne som et Arbejde, der foretages paa nogle Timer. Nei,

det er et Arbejde, som bliver ved hele Aaret rundt stadig at vende tilbage, hvor der er flere Kjøbstæder. Saaledes som Forsætningen nu er for Kjøbstæderne, paalægges det i alt Fald i de fleste Aar, at den ene Kjøbstads kommunale Revisorer skulle have Leilighed til at gjenemgaa de Regnskaber, der indkomme fra de øvrige Kjøbstæder i Amtet, og saaledes gjensidig, og hvor der nu er et Amt med f. Ex. 7 Kjøbstæder, er det dog et stort Apparat at sætte i Bevægelse, at lade den Mængde Regnskaber over Delinkventudgifter for hver kriminel Sag og andre Regnskaber cirkulere til alle disse kommunale Revisorer og derpaa føre en vidtløftig Korrespondance, som ofte maa finde Sted, navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke Afvindinge der er farlige for den offentlige Sikkerhed, hvad der ofte er af stor Vanskelighed at faae afgjort. Alt dette sker blot for denne Udverking af faa Rigsdaler mellem den ene og den anden Kjøbstad. Det er dog, forekommer det mig, aldeles urimeligt. Men hvad der er det Væsentligste, er, at den Kjøbstad, som skal bære Byrden, ikke har den fjerneste Grund til, at den skal bære Byrden for en anden, langt fraliggende Kjøbstad, med hvilken den igrødt ikke staar i den mindste Forbindelse. Der handles her om en Byrde, der hviler paa den enkelte Kjøbstad uden nogen fornuftig Grund. Men, som sagt, jeg skal ikke videre gaa ind paa disse faa ofte gjentagne Betragtninger. Jeg er dog for saa vidt tilfreds, som den høitærede Minister har givet Raad om at ville gaa til en Forhandling om Lovforslagets Bestemmelser, og jeg skal være ganske overordentlig villig til, naar Sagen kommer til den Behandling, at stille et Endringsforslag med Hensyn til Delinkventudgifter, saaledes som den høitærede Minister ønsker det; men derfor vil jeg ikke love, at jeg vil frasæbe Forslaget, dersom det Endringsforslag, jeg i saa Henseende stiller, ikke skulde gaa igjennem. Smidlerid efter den Erklæring, som den ærede Minister har afgivet, haaber jeg ikke, at det høie Thing vil negte denne Sag videre Behandling, og jeg har vedblivende den Tro, at naar vi komme til indbyrdes at drøfte denne Sag — ved „indbyrdes at drøfte“ tænker jeg paa en Drøftelse med ærede Medlemmer, der nærmest maa siges at repræsentere Kjøbstæderne — ville de Kjøbstæder, der endnu maatte være tvivlende, komme til den Overbevisning, at det vil være i alle Kjøbstæders virkelige Interesse at faae Fælleskabet hevet.

C. Møller: Jeg skal ikke udstrække Diskussionen; men efter det ærede Medlems Foredrag anser jeg mig næsten forpligtet til at svare et Par Ord. Der blev for det Første hentydet til min Uegenyttighed, idet det ærede Medlem mente, at jeg repræsenterede en mindre Kjøbstad. Denne Opfattelse er ikke fuldt korrekt, thi man repræsenterer jo ikke en enkelt By, men det skal jeg ikke